

úplně vyklizený stěžovateli odevzdal. Rekursní soud usnesením ze dne 4. února 1927 potvrdil toto usnesení v plném obsahu a nezměnil a ani jinak neupravil lhůtu k plnění již uplynulou. Usnesení toto bylo straně povinné doručeno dne 7. února 1927, a již v týž den povolil soud první stolice k návrhu strany vypovídající exekuci vyklizením. Ale svolení k výpovědi bylo dáno v řízení nesporném podle §u 4 zákona o ochraně nájemníků, a proto tu platí předpis § 12 druhý odstavec nesp. pat., podle něhož, jakmile jest do usnesení nesporného soudce podána stížnost, nelze je až do rozhodnutí o stížnosti vykonati. Tím prodlužuje se lhůta k plnění až do rozhodnutí o stížnosti. Koncem doby »až do rozhodnutí o stížnosti« nelze rozuměti den neveřejného sezení, kdy rekursní soud o stížnosti rozhodne a usnesení své datuje, ani den (v tomto případě 6. února 1927), kdy vyřízení rekursního soudu došlo na soud první stolice, nýbrž den, kdy ono rozhodnutí nabývá na venek působnosti proti té které straně, to jest teprve den doručení. Doručení samo neděje se pak s vyznačením hodiny doručení, což není ani v § 88 a násl. c. ř. s. ani v § 88 zák. o org. soudní, ani v jednacím řádě předepsáno. Poukázati pak jest na předpis § 125 c. ř. s. a také na hmotněprávní předpis § 903 obč. zák., podle něhož právní následky nesplnění závazku nastanou teprve uplynutím posledního dne lhůty. Tudíž před uplynutím dne, kdy se stalo doručení rozhodnutí druhé stolice, nebylo exekuci povoliti.

Čís. 6988.

Cesta z nouze (zákon ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák.).

V řízení o propůjčení nezbytné cesty není přípustným rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž v důvodech žádost o cestu z nouze uznána odůvodněnou a proto prvému soudu bylo nařízeno, by doplnil řízení v otázce odškodného.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1927, R II 108/27.)

Návrh, by byla povolena nezbytná cesta, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl, vysloviv v důvodech, že jsou zde podmínky propůjčení cesty z nouze, neshledav však věc objasněnou v otázce odškodného. Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl jako nepřipustný. Důvody: Ustanovení § 16 zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. o zřízení nezbytných cest, podle něhož rozhodnutí v tomto řízení vydané lze napadnouti pouze rekurem, předpokládá, jak vysvitá z ustanovení § 17 zákona, rozhodnutí, jímž se ve smyslu § 15 případ věcně řeší a řízení o zřízení nezbytné cesty ukončuje a stanoví odškodné, jež uchazeč má zaplatiti za nezbytnou cestu. Napadati usnesení rekursního soudu, jímž se pouze nařizuje prvému soudu doplnění řízení, jež zůstalo neúplným, jest podle ducha zákona nepřipustným, neboť účelem jeho jest, by se tomu, kdo nezbytnou cestu potřebuje, dostalo jí rychle a s výlohami pokud

možno nejmenšími, a účel ten by byl ohrožen, kdyby se připustila zvláštní oddělená odporovatelnost opatření, majících za účel zdokonalení řízení. Slušelo proto dovolací rekurs odmítnouti jako nepřipustný (viz sb. n. s. čís. 40, 1673, 1863).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení vyhovuje úplně stavu věci i zákonu, opírajíc se ve svém doslovu zřejmě o rozh. čís. 1673 sb. n. s. Zásada v rozhodnutí tom vyslovená platí z důvodů tam shrnutých i pro souzený případ, v němž rekursní soud na rozdíl od prvního soudu uznal — ovšem i to jen v důvodech — žádost o nezbytnou cestu za odůvodněnou a nařídil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a, zjistě zákonné odškodné, znovu se usnesl. Neboť i tím, že by byl připuštěn opravný prostředek napřed proti usnesení, jímž nárok byl uznán po právu toliko co do důvodu, a po té zase i proti usnesení, jímž bylo stanoveno odškodné, byla by porušena — po případě k velmi citelné újmě navrhovatele — zásada rychlosti a levnosti celého řízení, již zákon chce, pokud jde o přípustnost opravného prostředku, zjednatí platnost právě ustanovením, že poskytuje v § 16 rekurs jen proti »rozhodnutí«, to jest, jak plyne ze souvislosti s předcházejícím § 15, toliko proti konečnému a věcnému rozhodnutí o propůjčení nezbytné cesty a o odškodnění, ale nikoli neobmezeně proti každému rozhodnutí soudnímu (srv. rozh. č. 40 sb. n. s.).

Čís. 6989.

Exekuci ku splnění smluvního závazku zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty, lze vésti pouze podle § 353 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1927, R I 286/27.)

Exekuční žádost, by byla na povinné straně vymožená povinnost platiti dávku z přírůstku hodnoty a učiniti opatření, by zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze plnění dávky z přírůstku hodnoty, vyplývající ze smlouvy trhové ze dne 17. května 1922, na straně vymáhající nepožadoval, by bylo za tím účelem povinné straně uloženo, by do 15. února 1927 zaplatila zemskému inspektorátu pro zemské dávky v Praze 5. 984 Kč 06 h s 5% úroky od 13. prosince 1925 podle platebního rozkazu a předložila o tom potvrzení, jinak že jí uložena bude po návrhu strany vymáhající pokuta peněžitá 1.000 Kč nebo vazba na jeden týden, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil s tím, že stanovil dlužníku lhůtu k zaplacení do 20. března 1927. D ů v o d y: Prvý soud jako důvod zamítnutí exekučního návrhu uvádí, že prý ani z exekučního titulu, ani z návrhu samého předmět, způsob, objem a čas plnění (§ 7 ex. ř.) zřejmým není. Názor ten je lichý, neboť obě tyto listiny mají všechny tyto náležitosti, je z nich totiž zřejmým před-